

Офіційне
друковане видання
Верховної Ради
України

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо функціонування установ виконання покарань та установ попереднього ув'язнення в період воєнного стану

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кримінально-виконавчому кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 3-4, ст. 21):

1) у статті 11:

частину першу викласти в такій редакції:

"1. Органами виконання покарань є: центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробачії, його територіальні органи, уповноважені органи з питань пробачії";

частину шосту доповнити абзацом другим такого змісту:

"У виправних колоніях мінімального та середнього рівнів безпеки можуть створюватися сектори для відбування покарання засудженими неповнолітніми, за умови забезпечення їх ізоляції від засуджених повнолітніх осіб та за умови дотримання відповідних норм харчування і матеріально-побутового забезпечення, встановлених для неповнолітніх засуджених";

частину дев'яту викласти в такій редакції:

"9. Територіальні органи, уповноважені органи з питань пробачії, арештні доми, виправні центри, виправні та виховні колонії, слідчі ізолятори організуються і ліквідуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробачії, а військові частини, гауптвахти і дисциплінарний батальйон – Міністерством оборони України";

2

2) у статті 18:

частину третю доповнити абзацом другим такого змісту:

"У період дії воєнного стану в Україні та протягом двох років після його припинення чи скасування у слідчих ізоляторах можуть створюватися сектори максимального рівня безпеки для відбування покарання чоловіками, засудженими до довічного позбавлення волі, з урахуванням їхніх прав та обов'язків та з дотриманням вимог суворої ізоляції від інших категорій осіб, які тримаються у цих установах";

доповнити частиною четвертою такого змісту:

"4. У період дії воєнного стану в Україні та протягом двох років після його припинення чи скасування табори для тримання військовополонених виконують функції виправних колоній щодо військовополонених, засуджених до позбавлення волі на певний строк або до довічного позбавлення волі. Засуджені військовополонені тримаються окремо від інших військовополонених.

Засуджені військовополонені тримаються відповідно до норм міжнародного гуманітарного права";

3) статті 23 і 26 викласти в такій редакції:

"Стаття 23. Контроль за діяльністю органів і установ виконання покарань

1. За діяльністю органів і установ виконання покарань здійснюється відомий контроль вищестоящими органами і посадовими особами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань";

"Стаття 26. Порядок виконання покарання у виді штрафу

1. Засуджений зобов'язаний сплатити штраф у місячний строк після набрання вироком суду законної сили і повідомити про це уповноважений орган з питань пробачії за місцем проживання шляхом пред'явлення документа про сплату штрафу.

2. У разі призначення штрафу з розстрочкою виплати певними частинами засуджений зобов'язаний сплачувати штраф у розмірі та строки, встановлені вироком суду. Про сплату відповідної частини штрафу засуджений повідомляє уповноважений орган з питань пробачії за місцем проживання шляхом пред'явлення документа про сплату відповідної частини штрафу.

3. У разі несплати засудженим штрафу у строк, передбачений частиною першою цієї статті, суд за поданням уповноваженого органу з питань пробачії

3

розглядає питання про розстрочку виплати несплаченої суми штрафу або заміну несплаченої суми штрафу покаранням у виді громадських, виправних робіт або позбавлення волі відповідно до закону.

4. У разі несплати засудженим чергового платежу у випадку призначення штрафу з розстрочкою виплати суд через місяць після закінчення строку виплати чергового платежу за поданням уповноваженого органу з питань пробачії заміною несплаченої суми штрафу покаранням у виді громадських, виправних робіт або позбавлення волі відповідно до закону";

4) частину четверту статті 30 викласти в такій редакції:

"4. Адміністрація арештного дому, кримінально-виконавчої установи, командувача дисциплінарного батальйону, військової частини чи начальник гарнізону після відбуття засудженим основного покарання або в разі умовно-дострокового звільнення чи заміни покарання більш м'яким накладе копію вироку суду до уповноваженого органу з питань пробачії за місцем проживання засудженого або до військової частини за місцем служби засудженого";

5) частину дев'яту статті 59 викласти в такій редакції:

"9. Стосовно особи, яка після постановлення вироку визнана особою з інвалідністю першої чи другої групи або досягла пенсійного віку, або захворіла на тяжку хворобу, яка перешкоджає відбуванню покарання, а також стосовно жінки, яка завагітніла, уповноважений орган з питань пробачії чи адміністрація виправного центру вносить до суду подання про звільнення такої особи від відбування покарання";

6) перше речення частини другої статті 88 викласти в такій редакції:

"2. Переміщення засуджених під вартою здійснюється за додержанням правил тримання: чоловіки окремо від жінок; неповнолітні – від повнолітніх осіб; підозрювані, обвинувачені, які притягуються до кримінальної відповідальності в одному кримінальному провадженні, – окремо один від одного; засуджені, які раніше працювали в суді, органах прокуратури, юстиції та правоохоронних органах, – ізолювано від інших категорій; засуджені до довічного позбавлення волі – окремо від інших категорій";

7) частину першу і третю статті 89 викласти в такій редакції:

"1. Осіб, засуджених до позбавлення волі за нетяжкі чи тяжкі злочини, може бути за їхньою згодою залишено у слідчому ізоляторі чи направлено у виправну колонію максимального рівня безпеки для роботи з господарського обслуговування";

"3. Засуджені, які залишені в слідчому ізоляторі чи направлені у виправну колонію максимального рівня безпеки для роботи з господарського обслуговування, тримаються ізолювано від інших осіб на умовах, передбачених цим Кодексом для виправних колоній відповідного рівня безпеки";

4

8) у статті 92:

частину першу викласти в такій редакції:

"1. У колоніях встановлюється роздільне тримання: чоловіків і жінок, неповнолітніх і повнолітніх осіб";

частину третю доповнити абзацом шостим такого змісту:

"засуджені за вчинення злочину, передбаченого статтею 111, частинами третьою – восьмою статті 111¹, статтями 111², 113, 114, 114¹, 114², 436² Кримінального кодексу України";

9) статтю 100 викласти в такій редакції:

"Стаття 100. Зміна умов тримання засуджених до позбавлення волі

1. Залежно від поведінки засудженого і ставлення до праці, в разі залучення до неї, та навчання умови відбування покарання змінюються в межах однієї колонії або шляхом переведення до виправної колонії (сектору) іншого рівня безпеки.

2. Зміна умов тримання шляхом переведення до іншої структурної ділянки в межах однієї колонії здійснюється за клопотанням начальника ділянки соціально-психологічної служби посадовою начальником колонії. У разі якщо така постанова передбачає збільшення обсягу встановлених обмежень і більш суворі умови тримання, вона погоджується із спостережною комісією.

3. Зміна умов тримання засудженого шляхом переведення його до виправної колонії (сектору) іншого рівня безпеки здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, за поданням адміністрації виправної колонії, погодженою з керівником територіального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань. У разі якщо таке подання передбачає переведення засудженого до виправної колонії (сектору) з вищим рівнем безпеки, воно погоджується із спостережною комісією";

10) частину другу статті 105 викласти в такій редакції:

"2. Для припинення групових протиправних дій засуджених та ліквідації їх наслідків за рішенням керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, або керівника його територіального органу використовуються сили і засоби колонії, органів і установ виконання покарань, а в разі потреби з дозволу Міністра внутрішніх справ України, Голови Національної поліції України, керівника територіального органу Національної поліції України, командувача Національної гвардії України, начальника оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України – відповідно органів і підрозділів

5

Національної поліції України, з'єднань, військових частин та підрозділів Національної гвардії України";

11) абзац другий частини першої статті 150 доповнити реченням такого змісту: "У період дії воєнного стану в Україні та протягом двох років після його припинення чи скасування чоловіки, засуджені до довічного позбавлення волі, можуть відбувати покарання у секторах максимального рівня безпеки слідчих ізоляторів з дотриманням вимог суворої ізоляції від інших категорій осіб, які тримаються у цих установах".

2. У Законі України "Про попереднє ув'язнення" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 360 із наступними змінами):

1) у статті 4:

після частини першої доповнити новою частиною такого змісту:

"У період дії воєнного стану в Україні та протягом двох років після його припинення чи скасування взяті під варту військовослужбовці можуть триматися в окремих ізолюваних приміщеннях казарменого типу Військової служби правопорядку у Збройних Силах України".

У зв'язку з цим частину другу, третю, четверту, абзац перший частини п'ятої, абзац другий частини п'ятої вважати відповідно частинами третьою – сьомою;

частину третю викласти в такій редакції:

"Порядок і термін тримання осіб, взятих під варту, в ізоляторі тимчасового тримання, на гауптвахті, окремих ізолюваних приміщеннях казарменого типу Військової служби правопорядку у Збройних Силах України визначаються законодавством України";

доповнити частиною восьмою такого змісту:

"У період дії воєнного стану в Україні та протягом двох років після його припинення чи скасування у слідчих ізоляторах Державної кримінально-виконавчої служби України можуть створюватися сектори максимального рівня безпеки для відбування покарання чоловіками, засудженими до довічного позбавлення волі, з дотриманням вимог суворої ізоляції від інших категорій осіб, які тримаються у цих установах. Особи, які тримаються в секторах максимального рівня безпеки для відбування покарання чоловіками, засудженими до довічного позбавлення волі, виконують обов'язки та користуються правами, встановленими законодавством для засуджених до довічного позбавлення волі, передбаченими Кримінально-виконавчим кодексом України";

2) статтю 7 доповнити частинами п'ятою – сьомою такого змісту:

"Адміністрація місця попереднього ув'язнення має право використовувати аудіовізуальні, електронні та інші технічні засоби для запобігання втечам та вчиненню кримінальних правопорушень, порушенню

6

встановленого законодавством порядку тримання під вартою та відбування покарання, а також забезпечення безпеки осіб, взятих під варту, засуджених, персоналу установи попереднього ув'язнення та інших осіб, які перебувають на території установи попереднього ув'язнення.

Адміністрація місця попереднього ув'язнення зобов'язана повідомити осіб, взятих під варту, засуджених та осіб, які заходять на територію установи попереднього ув'язнення, про застосування технічних засобів нагляду і контролю.

Перелік технічних засобів нагляду і контролю та порядок їх використання в слідчих ізоляторах Державної кримінально-виконавчої служби України визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері виконання кримінальних покарань";

3) частину першу і другу статті 8 викласти в такій редакції:

"Взяті під варту осіб тримають у маломісних або загальних камерах. Як виняток, з метою збереження таємниці досудового розслідування, захисту ув'язнених від можливих посягань на їх життя, запобігання вчиненню ними нового кримінального правопорушення, забезпечення національної чи громадської безпеки, чи за наявності на те медичних підстав за відповідним рішенням слідчого, який здійснює досудове розслідування, чи начальника установи попереднього ув'язнення, погодженою з прокурором, їх можуть тримати в одиночних камерах або у маломісних камерах з дотриманням вимог ізоляції, зазначених у цих рішеннях. Тримання в одиночних камерах неповнолітніх не допускається, а в разі виникнення загрози їх життю вони переводяться до іншої маломісної або загальної камери. Особи, взяті під варту, які досягли вісімнадцятирічного віку, тримаються в камерах окремо від неповнолітніх та повнолітніх осіб до досягнення ними двадцяти двох років.

Осіб, взятих під варту, розміщують у камерах з додержанням таких вимог ізоляції:

чоловіків – окремо від жінок;

неповнолітніх – окремо від повнолітніх осіб;

осіб, які раніше відбували покарання в місцях позбавлення волі, – окремо від осіб, які не перебували в місцях позбавлення волі;

осіб, обвинувачених або підозрюваних у вчиненні тяжких злочинів, пов'язаних з насильством або внаслідок яких потерпілому спричинені тілесні ушкодження, смерть, та особливо тяжких злочинів, – окремо від інших осіб, які перебувають під вартою;

осіб, обвинувачених або підозрюваних у вчиненні злочинів проти основ національної безпеки України, – як правило, окремо від інших осіб, які перебувають під вартою;

7

осіб, які є співробітниками або проходили службу (працювали) в Національній поліції України, Державній прикордонній службі України, Національній гвардії України, Військовій службі правопорядку у Збройних Силах України, органах внутрішніх справ, служби безпеки, прокуратури, юстиції, Державному бюро розслідувань, Національному антикорупційному бюро України, Бюро економічної безпеки України, Державній кримінально-виконавчій службі України, розвідвальних органах України та в суді, – окремо від інших осіб, які перебувають під вартою;

засуджених – окремо від осіб, які перебувають під вартою, крім засуджених до арешту, позбавлення волі, довічного позбавлення волі, вироки щодо яких набрали законної сили і які на підставі статті 87 Кримінально-виконавчого кодексу України підлягають направлено до установ виконання покарань;

іноземних громадян і осіб без громадянства – як правило, окремо від інших осіб, які перебувають під вартою;

засуджених, які прибули з виховних та виправних колоній для участі у розгляді справи у касаційній інстанції або для ознайомлення з матеріалами кримінального провадження чи участі в розгляді справи як свідок, потерпілий, цивільний позивач, – окремо від інших осіб;

осіб, підозрюваних або обвинувачених у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідальність за які передбачена частиною п'ятою статті 255, статтями 255¹, 255² Кримінального кодексу України, – окремо від інших осіб, які перебувають під вартою;

осіб, підозрюваних або обвинувачених у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідальність за які передбачена статтею 111, частинами третьою – восьмою статті 111¹, статтями 111², 113, 114, 114¹, 114², 436² Кримінального кодексу України, – окремо від інших осіб, які перебувають під вартою";

4) частину третю статті 11 викласти в такій редакції:

"Особам, взятим під варту, харчування, індивідуальне спальне місце, постільні речі та інші види матеріально-побутового забезпечення надаються безплатно за єдиними нормами, встановленими Кабінетом Міністрів України, крім випадків, передбачених статтею 11¹ цього Закону";

5) доповнити статтею 11¹ такого змісту:

"Стаття 11¹. Надання особам, взятим під варту, послуг із забезпечення поліпшених умов тримання

У слідчих ізоляторах Державної кримінально-виконавчої служби України за наявності технічної можливості можуть облаштовуватися камери з поліпшеними умовами тримання.

8

Розміщення осіб, взятих під варту, в камерах з поліпшеними умовами тримання здійснюється на платній основі та виключно в добровільному порядку. Оплата таких послуг здійснюється особою, взятою під варту, або іншими особами за власний рахунок.

Порядок облаштування камер з поліпшеними умовами тримання та надання особам, взятим під варту, платних послуг із забезпечення поліпшених умов тримання, а також перелік таких послуг визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері виконання кримінальних покарань";

6) частину п'яту статті 18 викласти в такій редакції:

"Дозвіл на проведення спеціальних операцій з використанням світлозвукowych пристроїв відволікаючої дії, водометів, бронемашин та інших технічних засобів, застосування яких пов'язане з ризиком заподіяння шкоди здоров'ю оточуючих, дають керівники територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, начальник Центрального управління Військової служби правопорядку у Збройних Силах України по місту Києву і Київській області, начальник територіальних управлінь Військової служби правопорядку у Збройних Силах України або особи, які їх замінюють, голова центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, або його заступник, Міністр оборони України, начальник Військової служби правопорядку у Збройних Силах України або його перший заступник";

7) статтю 19 викласти в такій редакції:

"Стаття 19. Режим особливих умов у місцях попереднього ув'язнення

У випадках стихійного лиха, епідемії, аварій важливих для життєзабезпечення систем, масових безпорядків, протів групової непокорності взятих під варту осіб або в разі виникнення реальної загрози збройного нападу на місце попереднього ув'язнення чи у зв'язку з оголошенням надзвичайного стану в районі розташування установи попереднього ув'язнення з дозволу керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, керівника його територіального органу, Міністра оборони України, начальника Військової служби правопорядку у Збройних Силах України для осіб, які перебувають в установі попереднього ув'язнення, може бути запроваджено режим особливих умов терміном до тридцяти днів.

У разі запровадження режиму особливих умов у місці попереднього ув'язнення посилюється охорона, нагляд за особами, взятими під варту, припиняються всі заходи, що проводяться з цими особами, а також надання побачень та прийняття посилок і передач, здійснюються інші режимні заходи. У разі прибуття осіб, визначених частиною шостою статті 12 цього Закону,

9

до місця попереднього ув'язнення під час запровадження режиму особливих умов такі особи мають бути проінформовані письмово про неможливість побачення з особою, взятою під варту, з підстав, визначених цією частиною.

Для припинення групових протиправних дій взятих під варту осіб та ліквідації їх наслідків використовуються сили і засоби місць попереднього ув'язнення, а у разі потреби з дозволу Міністра внутрішніх справ України, Міністра оборони України, начальника Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Голови Національної поліції України, керівника територіального органу Національної поліції України, командувача Національної гвардії України, начальника оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України – відповідно органів та підрозділів Національної поліції України, Міністерства оборони України, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, з'єднань, військових частин та підрозділів Національної гвардії України.

Про запровадження режиму особливих умов у місці попереднього ув'язнення невідкладно інформуються Міністр юстиції України".

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня опублікування цього Закону:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом; забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

3. Кабінету Міністрів України у 2024 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

Президент України
м. Київ
29 червня 2023 року
№ 3185-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення непорушності майнових прав

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести зміни до таких законів України:

1. У Законі України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 1, ст. 9 із наступними змінами):

1) пункт 1 частини третьої статті 10 доповнити абзацом восьмим такого змісту:

"наявність факту застосування санкцій відповідно до Закону України "Про санкції", які унеможливають проведення державної реєстрації прав";

2) частину першу статті 14 доповнити пунктами 5 і 6 такого змісту:

"5) набрання законної сили судовим рішенням, яким скасовується рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав, на підставі якого відкрито відповідний розділ;

6) визнання прийнятим за порушенням цього Закону та анулювання Міністерством юстиції України рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав, на підставі якого відкрито відповідний розділ, – у випадку, передбаченому пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону";

3) частину першу статті 24 доповнити пунктом 6¹ такого змісту:

"6¹) встановлення факту застосування санкцій відповідно до Закону України "Про санкції", які унеможливають проведення державної реєстрації прав";

4) у статті 26:

частину третю викласти в такій редакції:

"3. Відомості про речові права, обтяження речових прав, внесені до Державного реєстру прав, не підлягають скасуванням та/або вилученню, крім випадків, передбачених пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону.

У разі скасування рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав на підставі судового рішення чи визнання його прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання у випадку, передбаченому пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону, на підставі рішення Міністерства юстиції України, а також у разі визнання на підставі судового рішення недійсними чи скасування на підставі судового рішення документів, на підставі яких проведено державну реєстрацію прав, скасування на підставі судового рішення державної реєстрації прав, що мало наслідком державну реєстрацію набуття речових прав, обтяжень речових прав, відповідні права чи обтяження припиняються. У разі якщо в Державному реєстрі прав, у тому числі в його невід'ємній архівній складовій частині, наявні відомості про речові права, обтяження речових прав, припинені у зв'язку з проведенням відповідної державної реєстрації, або якщо відповідним судовим рішенням також визнаються речові права, обтяження речових прав, одночасно з державною реєстрацією припинення речових прав чи обтяжень речових прав проводиться державна реєстрація набуття відповідних прав чи обтяжень. При цьому дата і час державної реєстрації набуття речових прав, обтяжень речових прав, що були припинені у зв'язку з проведенням відповідної державної реєстрації та наявні в Державному реєстрі прав, у тому числі в його невід'ємній архівній складовій частині, залишаються незмінними.

У разі скасування рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав на підставі судового рішення чи визнання його прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання у випадку, передбаченому пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону, на підставі рішення Міністерства юстиції України, а також у разі визнання на підставі судового рішення недійсними чи скасування на підставі судового рішення документів, на підставі яких проведено державну реєстрацію прав, скасування на підставі судового рішення державної реєстрації прав, що мало наслідком державну реєстрацію зміни, припинення речових прав, обтяжень речових прав, відповідні права чи обтяження повертаються у стан, що існував до відповідної державної реєстрації, шляхом державної реєстрації змін чи набуття таких речових прав, обтяжень речових прав, що здійснюється державним реєстратором або, у випадку скасування рішення Міністерства юстиції України, прийнятого відповідно до пункту 1 частини сьомої статті 37 цього Закону, посадовою особою Міністерства юстиції України. При цьому дата і час державної реєстрації набуття речових прав, обтяжень речових прав, що були припинені у зв'язку з проведенням відповідної державної реєстрації та наявні в Державному реєстрі прав, у тому числі в його невід'ємній архівній складовій частині, залишаються незмінними.

наявні в Державному реєстрі прав, у тому числі в його невід'ємній архівній складовій частині, залишаються незмінними.

Державна реєстрація прав у випадках, передбачених цією частиною, проводиться у порядку, визначеному цим Законом, крім випадку визнання її винною з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора про державну реєстрацію на підставі рішення Міністерства юстиції України, що виконується посадовою особою Міністерства юстиції України відповідно до статті 37 цього Закону";

абзац перший частини четвертої викласти в такій редакції:

"4. У разі скасування рішення державного реєстратора про зупинення державної реєстрації прав, про зупинення розгляду заяви або про відмову в державній реєстрації прав на підставі судового рішення чи визнання його прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання у випадку, передбаченому пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону, державний реєстратор чи посадова особа територіального органу Міністерства юстиції України (у випадку, передбаченому пунктом 1 частини сьомої статті 37 цього Закону) вносить відомості про скасування (анулювання) відповідного рішення до Державного реєстру прав та відповільно розгляд відповідної заяви";

5) у статті 37:

у частині третій:

абзац перший викласти в такій редакції:

"3. Рішення, дії або бездіяльність державного реєстратора, суб'єкта державної реєстрації прав можуть бути оскаржені до Міністерства юстиції України, його територіальних органів особою, права якої порушено, протягом двох місяців з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення своїх прав";

після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

"Рішення державного реєстратора, прийняте всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", може бути оскаржене суб'єктом, який бере участь у формуванні, реалізації та моніторингу ефективності державної санкційної політики, правоохоронними органами, а також суб'єктом, уповноваженим дорученням Кабінету Міністрів України на здійснення заходів, пов'язаних із тимчасовим управлінням активами, які підлягають стягненню в дохід держави як санкції, протягом двох місяців з дня, коли відповідний суб'єкт дізнався про таке рішення державного реєстратора".

У зв'язку з цим абзаци другий – шостий вважати відповідно абзацями третім – сьомим;

абзац третій викласти в такій редакції:

"Рішення, дії або бездіяльність територіальних органів Міністерства юстиції України можуть бути оскаржені до Міністерства юстиції України протягом одного місяця з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення своїх прав";

у частині четвертій:

абзаци перший, другий і п'ятий викласти в такій редакції:

"4. Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав подається у письмовій формі та має містити відомості про прізвище, ім'я, по батькові (найменування) скаржника, його місце проживання (місцезнаходження), номер телефону та/або адресу електронної пошти, суть (реквізити) оскаржуваного рішення, дії або бездіяльності, обставини, якими обґрунтовується порушення прав скаржника, а також прохання (вимоги) скаржника та дату складення скарги. Скарга на рішення державного реєстратора, прийняте всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", має містити обставини, якими суб'єкт подання скарги обґрунтовує недотримання чи порушення державним реєстратором відповідних санкцій. Якщо з дня прийняття оскаржуваного рішення, здійснення дії або бездіяльності сплило більше двох місяців, а у випадку, передбаченому абзацом третім частини третьої цієї статті, – більше одного місяця, скарга має містити також відомості про дату, коли скаржник дізнався про порушення своїх прав. Якщо з дня прийняття рішення державного реєстратора, прийнятого з порушенням Закону України "Про санкції", сплило більше двох місяців, скарга має містити також відомості про дату, коли скаржник дізнався про таке рішення у сфері державної реєстрації прав.

Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав має бути підписана скаржником або його представником. Така скарга може бути подана в електронній формі за умови підписання її скаржником або його представником з використанням кваліфікованого електронного підпису або застосуванням засобів електронної ідентифікації з високим рівнем довіри відповідно до вимог законів України "Про електронні документи та електронний документообіг" та "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги". До скарги, підписаної представником, додаються докази на підтвердження його повноважень";

"Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав, що подана особою, яка не має на це повноважень, або що не містить відомостей про прізвище, ім'я, по батькові (найменування) скаржника, його місце проживання (місцезнаходження), суть (реквізити) оскаржуваного рішення, дії або бездіяльності, обставини, якими обґрунтовується порушення прав скаржника, дати, коли скаржник дізнався про порушення своїх прав (якщо зазначення такої дати є обов'язковим), підпис скаржника або його представника, повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення

Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження";

після абзацу п'ятого доповнити двома новими абзацами такого змісту:

"Скарга на рішення державного реєстратора, прийняте всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", яка не містить обставин, якими суб'єкт подання скарги обґрунтовує недотримання чи порушення державним реєстратором відповідних санкцій, повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження.

Скарга, подана в електронній формі без використання кваліфікованого електронного підпису або без застосування засобів електронної ідентифікації з високим рівнем довіри відповідно до вимог законів України "Про електронні документи та електронний документообіг" та "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги", повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження".

У зв'язку з цим абзаци шостий і сьомий вважати відповідно абзацями восьмим і дев'ятим;

частину п'яту після абзацу другого доповнити новим абзацом такого змісту:

"Закінчення строку розгляду скарги на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав не є підставою для повернення скарги, відмови в її задоволенні чи залишення її без розгляду".

У зв'язку з цим абзаци третій і четвертий вважати відповідно абзацями четвертим і п'ятим;

частину шосту доповнити пунктами 7 і 8 такого змісту:

"7) набрало законної сили судове рішення, яким оскаржуване рішення скасовано або оскаржувані дії, бездіяльність у сфері державної реєстрації прав визнані вчиненими з порушенням цього Закону та анульовані;

8) скаргу подано на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав, що прийняті, вчинені до 1 січня 2016 року";

у частині сьомій:

пункт 1 викласти в такій редакції:

"1) визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора (про державну реєстрацію прав, про зупинення державної реєстрації прав, про зупинення розгляду заяви або про відмову в державній реєстрації прав), анулювання рішення територіального органу Міністерства юстиції України.

Підставою для визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав є:

а) Міністерством юстиції України встановлено, що державний реєстратор прийняв рішення про державну реєстрацію прав з порушенням загальних засад державної реєстрації прав, визначених пунктами 1, 2, 4 частини першої статті 3 цього Закону. У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну засаду державної реєстрації прав (з посиланням на відповідне положення цього Закону), з порушенням якої державним реєстратором прийнято рішення про державну реєстрацію прав;

б) Міністерством юстиції України встановлено, що державний реєстратор прийняв рішення про державну реєстрацію прав за наявності підстав для зупинення розгляду заяви про державну реєстрацію прав, відмови в державній реєстрації прав або зупинення державної реєстрації прав. У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну підставу (з посиланням на відповідне положення цього Закону), всупереч якій державним реєстратором прийнято рішення про державну реєстрацію прав;

в) Міністерством юстиції України встановлено, що державний реєстратор прийняв рішення про державну реєстрацію прав всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції". У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну санкцію (з посиланням на відповідне положення Закону України "Про санкції"), всупереч якій державним реєстратором прийнято рішення про державну реєстрацію прав.

Рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав визнається прийнятим з порушенням цього Закону та анулюється виключно у разі неможливості відновлення порушеного права скаржника шляхом прийняття Міністерством юстиції України рішень, передбачених пунктами 2 і 3 цієї частини.

Не можуть бути підставою для визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора допущені ним формальні (несуттєві) помилки, які не впливають на об'єктивність, достовірність та повноту відомостей про зареєстровані права на нерухоме майно та їх обтяження.

Одночасно із визнанням прийнятим з порушенням цього Закону та анулюванням рішення державного реєстратора, анулюванням рішення територіального органу Міністерства юстиції України, а також у разі відсутності підстав для їх анулювання Міністерство юстиції України може прийняти одне із рішень, передбачених пунктами 4–6 цієї частини".

У зв'язку з цим абзаци третій – десятій вважати відповідно абзацями десятим – сімнадцятим;

абзац шістнадцятий викласти в такій редакції:

"Рішення про визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав, про анулювання доступу державного реєстратора до Державного реєстру прав, про притягнення до дисциплінарної відповідальності посадової особи територіального органу Міністерства юстиції України за результатами розгляду відповідної скарги приймаються виключно Міністерством юстиції України";

доповнити абзацями вісімнадцятим – двадцятим такого змісту:

"У разі визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора про державну реєстрацію прав Міністерство юстиції України забезпечує відновлення попереднього становища, яке існувало до прийняття такого рішення, шляхом внесення відомостей до Державного реєстру прав у порядку, встановленому частиною третьою статті 26 цього Закону (внесення відомостей про скасування, набуття, зміну або припинення речових прав на нерухоме майно).

У разі визнання прийнятим з порушенням цього Закону та анулювання рішення державного реєстратора про зупинення державної реєстрації прав, про зупинення розгляду заяви або про відмову в державній реєстрації прав територіальні органи Міністерства юстиції України забезпечують відновлення попереднього становища, яке існувало до прийняття такого рішення, шляхом внесення відомостей до Державного реєстру прав у порядку, встановленому абзацом першим частини четвертої статті 26 цього Закону.

Особа, чії права та законні інтереси були порушені внаслідок прийняття державним реєстратором скасованого (анульованого) рішення, має право на відшкодування майнової та моральної шкоди відповідно до статті 38 цього Закону".

2. У Законі України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 2, ст. 17 із наступними змінами):

1) частину другу статті 6 доповнити пунктом 3⁴ такого змісту:

"3⁴) перевіряє наявність факту застосування санкцій відповідно до Закону України "Про санкції", які унеможливають проведення державної реєстрації";

2) частину першу статті 28 доповнити пунктом 3⁵ такого змісту:

"3⁵) встановлення факту застосування санкцій відповідно до Закону України "Про санкції", які унеможливають проведення державної реєстрації";

3) у статті 34:

частину третю після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

"Реєстраційна дія, проведена всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", може бути оскаржена суб'єктом, який бере участь у формуванні, реалізації та моніторингу ефективності державної санкційної політики, правоохоронними органами, а також суб'єктом, уповноваженим дорученням Кабінету Міністрів України на здійснення заходів, пов'язаних із тимчасовим управлінням активами, які підлягають стягненню в дохід держави як санкції, протягом двох місяців з дня, коли відповідний суб'єкт дізнався про таку реєстраційну дію".

У зв'язку з цим абзаци другий – шостий вважати відповідно абзацями третім – сьомим;

у частині четвертій:

абзаци перший, другий і п'ятий викласти в такій редакції:

"4. Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації подається у письмовій формі та має містити відомості про прізвище, ім'я, по батькові (найменування) скаржника, його місце проживання (місцезнаходження), номер телефону та/або адресу електронної пошти, суть (реквізити) оскаржуваного рішення, дії або бездіяльності, обставини, якими обґрунтовується порушення прав скаржника, а також прохання (вимоги) скаржника та дату складення скарги. Скарга на рішення, дії державного реєстратора, прийняте всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", має містити обставини, якими суб'єкт подання скарги обґрунтовує недотримання чи порушення державним реєстратором відповідних санкцій. Якщо з дня прийняття оскаржуваного рішення, здійснення дії або бездіяльності сплило більше двох місяців, а у випадку, передбаченому абзацом третім частини третьої цієї статті, – більше одного місяця, скарга має містити також відомості про дату, коли скаржник дізнався про порушення своїх прав. Якщо з дня прийняття рішення державного реєстратора, прийнятого з порушенням Закону України "Про санкції", сплило більше двох місяців, скарга має містити також відомості про дату, коли скаржник дізнався про таку реєстраційну дію.

Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації має бути підписана скаржником або його представником. Така скарга може бути подана в електронній формі за умови підписання її скаржником або його представником з використанням кваліфікованого електронного підпису або застосуванням засобів електронної ідентифікації з високим рівнем довіри відповідно до вимог законів України "Про електронні документи та електронний документообіг" та "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги". До скарги, підписаної представником, додаються докази на підтвердження його повноважень";

"Скарга на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації, що подана особою, яка не має на це повноважень, або не містить відомостей про прізвище, ім'я, по батькові (найменування) скаржника, його місце проживання (місцезнаходження), суть (реквізити) оскаржуваного рішення, дії або бездіяльності, обставини, якими обґрунтовується порушення прав скаржника, дати, коли скаржник дізнався про порушення своїх прав (якщо зазначення такої дати є обов'язковим), підпис скаржника або його представника, повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження";

після абзацу п'ятого доповнити двома новими абзацами такого змісту:

"Скарга на рішення державного реєстратора, прийняте всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції", яка не містить обставин, якими суб'єкт подання скарги обґрунтовує недотримання чи порушення державним реєстратором відповідних санкцій, повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження.

Скарга, подана в електронній формі без використання кваліфікованого електронного підпису або без застосування засобів електронної ідентифікації з високим рівнем довіри відповідно до вимог законів України "Про електронні документи та електронний документообіг" та "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги", повертається скаржнику на підставі мотивованого рішення Міністерства юстиції України, його територіального органу не пізніше як через 15 днів з дня її надходження".

У зв'язку з цим абзаци шостий і сьомий вважати відповідно абзацями восьмим і дев'ятим;

частину п'яту після абзацу другого доповнити новим абзацом такого змісту:

"Закінчення строку розгляду скарги на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації прав не є підставою для повернення скарги, відмови в її задоволенні чи залишення її без розгляду".

У зв'язку з цим абзаци третій і четвертий вважати відповідно абзацями четвертим і п'ятим;

частину шосту доповнити пунктами 7 і 8 такого змісту:

"7) набрало законної сили судове рішення, яким оскаржуване рішення скасовано або оскаржувані дії, бездіяльність у сфері державної реєстрації прав визнані вчиненими з порушенням цього Закону та анульовані;

8) скаргу подано на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації, що прийняті, вчинені до 1 січня 2016 року";

у частині сьомій:

абзац перший і пункт 1 викласти в такій редакції:

"7. У разі задоволення скарги на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації або підтвердження факту використання ідентифікаторів доступу державного реєстратора до Єдиного державного реєстру іншими особами Міністерство юстиції України, його територіальні органи приймають рішення про:

1) визнання вчиненою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії, анулювання рішення територіального органу Міністерства юстиції України.

Підставою для визнання прийнятою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії є:

а) Міністерством юстиції України встановлено, що державний реєстратор провів реєстраційну дію з порушенням загальних засад державної реєстрації, визначених пунктами 3, 4, 7, 8 частини першої статті 4 цього Закону. У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну засаду державної реєстрації (з посиланням на відповідне положення цього Закону), з порушенням якої державним реєстратором проведено реєстраційну дію;

б) Міністерством юстиції України встановлено, що реєстраційні дії проведено за наявності підстав для відмови в державній реєстрації. У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну підставу (з посиланням на відповідне положення цього Закону), всупереч якій проведено реєстраційну дію;

в) Міністерством юстиції України встановлено, що реєстраційні дії проведено всупереч санкціям, застосованим відповідно до Закону України "Про санкції". У такому разі Міністерство юстиції України у своєму рішенні зазначає конкретну санкцію (з посиланням на відповідне положення Закону України "Про санкції"), всупереч якій проведено реєстраційну дію.

Реєстраційна дія визнається вчиненою з порушенням цього Закону та анулюється виключно у разі неможливості відновлення порушеного права скаржника шляхом прийняття Міністерством юстиції України рішень, передбачених пунктами 2 і 3 цієї частини.

Не можуть бути підставою для визнання вчиненою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії допущені під час її проведення формальні (несуттєві) помилки, які не впливають на об'єктивність, достовірність та повноту відомостей у Єдиному державному реєстрі.

Одночасно із визнанням вчиненою з порушенням цього Закону та анулюванням реєстраційної дії, анулюванням рішення територіального органу Міністерства юстиції України, а також у разі відсутності підстав для їх

анулювання Міністерство юстиції України може прийняти одне із рішень, передбачених пунктами 4–6 цієї частини".

У зв'язку з цим абзаци третій – десятий вважати відповідно абзацями десятим – сімнадцятим;

абзац шістнадцятий викласти в такій редакції:

"Рішення про визнання вчиненою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії, про анулювання доступу державного реєстратора до Єдиного державного реєстру, про притягнення до дисциплінарної відповідальності посадової особи територіального органу Міністерства юстиції України за результатами розгляду відповідної скарги приймаються виключно Міністерством юстиції України";

доповнити абзацями вісімнадцятим і дев'ятнадцятим такого змісту:

"У разі визнання вчиненою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії Міністерство юстиції України забезпечує відновлення попереднього становища, яке існувало до проведення такої реєстраційної дії, шляхом внесення відомостей до Єдиного державного реєстру в порядку, встановленому цим Законом.

Особа, чії права та законні інтереси були порушені внаслідок проведення визначеної вчиненою з порушенням цього Закону та анулювання реєстраційної дії, має право на відшкодування майнової та моральної шкоди відповідно до статті 35 цього Закону".

11. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Скарги на рішення, дії або бездіяльність у сфері державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань та у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно, щодо яких на момент набрання чинності цим Законом не прийнято відповідного рішення Міністерством юстиції України, його територіальним органом, розглядаються та виконуються за правилами, що діють після набрання чинності цим Законом.

Рішення Міністерства юстиції України про скасування рішення державного реєстратора, реєстраційної дії, які на момент набрання чинності цим Законом не виконані, виконуються за правилами виконання рішень Міністерства юстиції України про визнання прийнятим (вчиненою) з порушенням закону та анулювання рішення державного реєстратора (реєстраційної дії), що діють після набрання чинності цим Законом.

Рішення Міністерства юстиції України про скасування рішення державного реєстратора, реєстраційної дії, які на момент набрання чинності цим Законом не виконані у зв'язку з наявністю обтяження, встановленого

судовим рішенням, або судового рішення про заборону вчинення реєстраційних дій, виконуються після державної реєстрації припинення (скасування) відповідного обтяження (заборони).

Повноваження Міністерства юстиції України щодо визнання прийнятим (вчиненою) з порушенням закону та анулювання рішення державного реєстратора (реєстраційної дії) поширюються також на рішення державного реєстратора (реєстраційні дії), прийняті (вчинені) до набрання чинності цим Законом.

Президент України
м. Київ
3 травня 2023 року
№ 3103-IX

В. ЗЕЛЕНСКИЙ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Повітряного кодексу України
щодо діяльності авіації Міністерства внутрішніх справ України

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є :

1. В